

зени отъ звѣроветъ и по-лесно да се отбраняватъ противъ врагове.

Строежътъ на жилищата ставалъ така: най-напредъ побивали високи колове въ дъното, горе — доле въ редове. Върху тѣхъ слагали греди и то така, че да се образува една площадка. Върху тази площадка били строени отдѣлнитѣ жилища отъ дървета и пръти. Отъ площадката до брѣга на езерото имало мосче, което много лесно можело да бжде разрушено въ случай на нападение. При обсада, жителитѣ на езерното селце били обезпечени съ храна, защото езерото имъ доставяло въ изобилие риба.

Когато ученитѣ проучвали запазенитѣ въ дъното на езерата останки отъ културата на тия жители, установили, че строенето на езернитѣ жилища започва въ епохата, когато човѣкъ не познавалъ още металитѣ (каменна епоха), а орждията и оржжията си изработвалъ отъ камѣкъ и отъ коститѣ на животнитѣ.

Поради голѣмото удобство на тия наколни селища, тѣхниятъ строежъ продължава до много късно време въ Европа, даже до епохата, когато човѣкъ се запозналъ вече съ желѣзото и почналъ да го използва за направа на орждия и оржжия (желѣзна епоха).

За да бждатъ запазени отъ звѣрове, и днесъ на нѣкои мѣста въ Срѣдна Африка, Южна Америка, Нова-Гвиния, Борнео и пр. хората продължаватъ да си строятъ жилищата въ езерата и рѣкитѣ.

Въ Македония наколнитѣ селища сж съществували до V вѣкъ пр. Хр. За това има сведения отъ бащата на историята, Херодотъ, който е живѣлъ въ V вѣкъ. Като описва живота на племето пеонци, той разказва следното: „Обитателитѣ на езе-